

да изнесе трагизма на другите за да заглуши своя.

Душа мека и горяща, която се излъчва през замислени очи и намира израз чрез неговото слово: всекога напоено с наболял сарказам, с ирония, която щипе, със смисъл, която свети, като изострена стомана и с чувство, което приласкава и вдъхва меланхолия — ето какъв е той в живата реч и писанията си.

Неговите творения: *Паладини, Малков и Славин, Едно кжтче на душата, Ларинови, Бивши Лермонтов*, и редица още очерки и скици, печатани из разните български списания, са перли, които чакат едно издание за да получат широко разпространение.

И тогаз всички, които четат, за да познаят човешката душа, а следователно да познаят и себе си, ще имат възможност да се доближат до един клокочаш извор на живота.

Защото Г. П. Стаматов в своите творения е вложил широка наблюдателност, изтънчен вкус и верна диагноза. Той е песимист, ала далеч в кръгозорите на негова тъжен свят наднича слънцето на ведро утро. Той борави с сарказъм и ирония, но сред техните бодили свенливо занича разцафтяла коронка на нежен пролетен цвет. Той влага смисъл, но тя е образна и правдива. Пише с чувство, ала не е сантиментален. Горчиви са истините, които изказва, ала затоплят гърдите. Смех и сълзи, бих казал, извикват неговите творения и през горнилото на неговото творчество възкръсва живота окрилен за да се познаем.

Но защо да познаваме себе си?

Нужно ли е изобщо да познаем себе си, своето аз!

Ако това е потребно — Стаматов е едър голем писател.

Защо той в всека своя работа се рови в дългите на душата, занича се в нейните кжтчета?

Аз е началото и края на неговото творчество.

Аз е на изпитание в неговите произведения.

И понеже личността в изпитанията: или трябва да наддее за да бжде горда пред себе си, а това става рядко, защото героите са единици сред милионите; или бива принижена, както обикновено се случва с грамадното мнозинство, защото са обикновени люди и следователно немаат върховните сили да надделяват. И тогава, в последния случай, сарказма, сатирата, хумора играят голяма роля спрямо онези, които се опитват да маскират делата си.

Те: сатирата и хуморът, са необходими за онези, които, страдайки от известни пороци, най-много дигат шум против тях. Маската се топи под лъчите на сатирата и хумора, както восака не издържа слънчевите лъчи.